

C A N D I A

Nu gij mij niet meer mint, mijn lief	In zijn sterke armen
Vaar ik weg naar Candia	Want in mijn armen
En op het grote bolle zeil	Hebt gij u nooit geleid
Zal ik uw ogen schilderen	
Als dan de wilde golven	
't Schip omspoelen	Wanneer wij dan in Candia
Dan zal het water	De zon zien stralen
Ook tegen de zeilen slaan	Dan zullen de mensen op de kade vragen
Grote druppels zullen als tranen	Wie is die zeeman
Uit uw ogen rollen	Met op zijn zeil
Tranen die gij voor mij	De ogen van zijn geliefde ...
Nooit hebt geschreid.	Ik zal hen zeggen
	Als ik mijn allerliefste
En van de boeg zal ik	Zo dichtbij blijf bewaren
Uw beeltenis maken.	Wellicht lukt het mij dan
Uw zoet gelaat, uw boezem en uw buik.	Haar te vergeten
De zee zal ze dragen	En wijkt de droefheid uit mijn ziel.